

Το Βελούχι

Όργανο Επικοινωνίας των Απανταχού Νεοχωριτών • Δεκέμβριος 2017 • 17ος χρόνος • Αρ. Φύλλου 69 • Διανέμεται δωρεάν.

λόγος

ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Αγαπητοί συγχωριανοί, αγαπητοί φίλοι.

Μετά την εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου του χωριού μας, το καλοκαίρι του 2017, το νέο Δ.Σ. αναλαμβάνει την εκπροσώπηση του χωριού μας σε όλους τους τομείς, μαζί με όλους σας.

Έτσι το βάρος ότι υπάρχουμε, το βάρος ότι συνεχίζουμε την πορεία μας, την ιστορία μας και διατηρούμε όνομα, παράδοση και παρουσία, πέφτει σε όλους μας.

Έχουμε κατά νου να προσπαθήσουμε για την καλύτερη, όσο γίνεται, σύσφιξη των επαφών μεταξύ των συγχωριανών, καθώς και τη δημιουργία εκδηλώσεων και δράσεων το ερχόμενο καλοκαίρι, εποχή, που ούτως ή άλλως βρίσκει τους περισσότερους κοντά σε συγγενείς και φίλους. Άλλωστε, η επιτυχία στο έργο κάθε συλλογικού οργάνου εξαρτάται από την συμμετοχική δύναμη των μελών του, δηλαδή των συγχωριανών.

Θα επικοινωνούμε με εσάς είτε από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είτε μέσω της εφημερίδας, την οποία επιδιώκουμε να εμπλουτίζουμε με άρθρα πολιτιστικού και λαογραφικού ενδιαφέροντος, αλλά και με κείμενα που αναδεικνύουν το ιδιαίτερο φυσικό κάλλος του χωριού μας.

Η εφημερίδα μας φιλοδοξεί να γίνει το μέσο συζήτησης και προβληματισμού όλων των ζητημάτων που απασχολούν το χωριό μας, καθώς και την ευρύτερη περιοχή που είναι αλληλένδετη με τα δικά μας θέματα.

Η συντακτική επιτροπή όμως από μόνη της, χωρίς την βοήθεια όλων μας και ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων του τόπου μας, δύσκολα θα φέρνει σε πέρας την αποστολή της.

Παράκληση και προτροπή στον καθένα που έχει τις ρίζες του σ' αυτόν τον τόπο να συνδράμει στο έργο της και να συμμετέχει στα κοινωνικά δρώμενα που οργανώνονται.

Γι' αυτό σας προτρέπουμε να αφουγκρασθείτε το συλλογικό ξεκίνημά μας.

Περιμένουμε τα σχόλια σας, τις απόψεις σας και τα νέα σας.

Καλή χρονιά με υγεία και αγάπη.

Ο Πρόεδρος

Κώστας Αθαν. Κραββαρίτης

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

«...όπως τρέχει το νερό έτσι να τρέχουν και τα καλά...»

Γράφει η Έλλη Κατσαρή σε αφήγηση της Αντιγόνης Παλιούρα- Κατσαρή.

Ένα χαρακτηριστικό έθιμο του χωριού μας το οποίο δυστυχώς έχει χαθεί με το πέρασμα του χρόνου, είναι η λεγόμενη Γουρνοχαρά. Αν όχι όλες, τότε οι περισσότερες οικογένειες του χωριού έκτρεφαν ένα γουρούνι το οποίο έσφαζαν μια εβδομάδα περίπου πριν από την γιορτή των Χριστουγέννων.

Κάθε οικογένεια που έσφαζε το γουρούνι, που γινόταν περίπου 120 οκάδες, προσκαλούσε τους συγγενείς να βοηθήσουν στη διαδικασία η οποία εξελισσόταν σε γλέντι.

Η διαδικασία είχε ως εξής: Το κρεμούσαμε στο τσιγκέλι, βγάλαμε το δέρμα του και όταν στέγνωσε το δέρμα του το κάναμε γουρουνότσάρουχα. Αυτά ήταν τα παπούτσια μας το μεγαλύτερο διάστημα. Τα δένουμε γύρω από το πόδι μας με ένα κορδόνι που γινόταν κι αυτό από δέρμα γουρουνιού. Το κρέας του γουρουνιού το τεμαχίζαμε και το ψιλοκόβαμε με τον μπαλτά πάνω στο κρεατόξυλο. Πλέναμε καθαρά τα έντερα του και τα γυρίζαμε ανάποδα. Μετά τα γεμίζαμε με ψιλοκομμένο κρέας και πράσο προσθέτοντας αλατοπίπερο. Έτσι φτιάχναμε τα λουκάνικα. Στη συνέχεια τα κρεμούσαμε ψηλά στο ταβάνι πάνω από τζάκι για να ξεραθούν. Τα παϊδάκια του γουρουνιού τα κάναμε μπριζόλες και τα υπολείμματα τα βράζαμε

προσθέτοντας αλατοπίπερο και πράσο και τα κάναμε καβρουμά, γινόταν παστό και το διατηρούσαμε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Τα εντόσθια του γουρουνιού τα καβουρδίζαμε με διάφορα μπαχαρικά, προσθέταμε λίγο ρύζι και τα βάζαμε μέσα στο καλοπλυμένο χοντρό έντερο του γουρουνιού και το βράζαμε. Αυτό το λέγαμε μπουμπάρι.

Το λίπος του γουρουνιού το λιώναμε και το κάναμε γλίνα και μέσα στη γλίνα συντηρούσαμε και τα λουκάνικα.

Δεν πήγαινε τίποτα χαμένο.

Τις γιορτινές μέρες η γιαγιά η Βασιλικούλα έπαιζε το χειροποίητο νταούλι της και τραγουδούσε: «Μην είδατε τη Χρυσουγή την Χρυσω την μικρούλα και τη σταυραδελφούλα. Εχτές προχτές την είδαμε στον αργαλειό να υφαίνει της κρένω δεν μου κρένει...»

Τα Χριστούγεννα μαζευόμασταν πολλές οικογένειες συγγενείς και φίλοι γύρω από ένα τραπέζι που είχε όλα τα καλά, χειροποίητα και πεντανόστιμα!

Ένας απ' όλους μας κρυβόταν στην κεράνη, δηλ. κάτω απ τη σκεπή και φώναζε με αλλαγμένη τη φωνή, να μας τρομάξει σαν καλικάντζαρος: «**Παραωρίτες είμαστε, παράωρα μην κάθεστε, κουκιά μην ροκανάτε τη νύφ μην τυρνανάτε!**»

Έπρεπε να βρούμε ποιος κρυβόταν. Μετά την αποκάλυψη άρχιζε το φαγοπότι και το γλέντι!

Αρχαιρεσίες - Νέο Διοικητικό Συμβούλιο

Γράφει η Βίκη Ελεφάντη

Στις 14 Αυγούστου 2017 πραγματοποιήθηκε η γενική συνέλευση του απερχόμενου Δ.Σ του πολιτιστικού συλλόγου. Ακολούθησαν οι εκλογές για το νέο Διοικητικό Συμβούλιο.

Προσήλθαν 81 άτομα. Έπειτα από την καταμέτρηση των ψήφων (έγκυρα 77, άκυρα 4) έλαβαν οι κάτωθι: Αλαφροπάτης Βαγγέλης 67 ψήφους. Χαϊλά Μερσίνη 62 ψήφους. Κολοβός Κώστας 43 ψήφους. Σπυροπούλου Στεφανία 35 ψήφους. Κραββαρίτης Κώστας 31 ψήφους. Κατσαρή Κωνσταντία 27 ψήφους.

Για την εκλεγτική επιτροπή υποψήφιοι ήταν οι κάτωθι και έλαβαν: Κουτάς Γιάννης 23 ψήφους Σπυρόπουλος Ηλίας 19 ψήφους.

Η συμμετοχή των κατοίκων, πρεσβυτέρων και νεολαίας, ήταν αθρόα ενώ τον συντονισμό της όλης διαδικασίας ανέλαβε και πάλι ο Ηλίας Σπυρόπουλος, ακούραστος υποστηρικτής των κοινών του χωριού. Η συζήτηση, άλλοτε δημοσίως και άλλοτε στα κατά τόπους πηγαδάκια, ήταν ζωηρή και εποικοδομητική. Το νέο διοικητικό συμβούλιο παρέλαβε τη σκυτάλη με την ελπίδα και προσδοκία να συνεχίσει και επαυξηθεί το κοινωφελές έργο όλων των προηγούμενων.

Τους ευχαριστούμε όλους και δεν ξεχνάμε ότι, ό,τι γίνεται ωφείλεται στη φιλοπατρία και στη διάθεση των συγχωριανών μας, αυτών που δεν διστάζουν να διαθέσουν κάτι από τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο τους για τα θέματα του χωριού.

Κατόπιν συνεδρίασης του νέου Δ.Σ το σώμα έχει ως εξής:

Πρόεδρος: Κραββαρίτης Κώστας

Ταμίας: Σπυροπούλου Στεφανία

Γενική γραμματέας: Χαϊλά Μερσίνη

Μέλη: Βαγγέλης Αλαφροπάτης, Κατσαρή Κωνσταντία

Επίσης, συστάθηκε επιτροπή εφημερίδας, την οποία απαρτίζουν οι Κατσαρή Κωνσταντία και Ελεφάντη Βίκη από την Αθήνα και ο Σπυρόπουλος Ηλίας από τη Λαμία. Μπορείτε να αποστέλλετε οποιοδήποτε κείμενο τόσο στην επιτροπή, όσο και στα μέλη του Δ.Σ.

Ακόμη, μπορείτε να απευθύνεστε για οποιαδήποτε πληροφορία θα θέλατε να δημοσιευθεί στα σχετικά emails.

ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ

Το Δ.Σ του Συλλόγου, σας καλεί στην φετινή κοπή βασιλόπιτας στη Λαμία με πιο πιθανή ημερομηνία την 11/02/2018 κ ώρα 13:00...σας περιμένουμε όλους! Για περισσότερες πληροφορίες και κρατήσεις θέσεων καλέστε στο 6984731655 (Μερσίνη) το αργότερο μέχρι 20/01/2018.

Σας ευχόμαστε Χρόνια Πολλά & Καλή Χρονιά!

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Γράφει η Βίκη Ελεφάντη

Η εκκλησία του χωριού μας, η Παναγία η Γλυκοφιλούσα, γιορτάζει στις 15 Αυγούστου ημέρα που τιμάται ένα από τα κορυφαία γεγονότα της Χριστιανοσύνης, η Κοίμησις της Θεοτόκου.

Στη πρωινή λειτουργία όπου χοροστατεί ο ιερέας της περιοχής και ο συγχωριανός μας πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Τσιάκας, συμμετέχουν όλοι οι κάτοικοι του χωριού με γιορτινή διάθεση και αμφίεση. Από τις πιό συγκινητικές στιγμές της λειτουργίας είναι η αρτοκλασία.

Κατάλοιπο των πρώτων κοινών γευμάτων των χριστιανών και σύμβολο της ενότητας και ισότητας του εκκλησιασματος, η αρτοκλασία λαμβάνει χώρα έξω από την εκκλησία στην πλακόστρωτη πλατεία μας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017

Γράφει η Χαϊλά Μερσίνη

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις του Αυγούστου στο χωριό και φέτος. Η τσουβαλοδρομία ενθουσίασε τους μικρούς αλλά... και τους μεγάλους φίλους μας. Ετοιμάσαμε πολλές εκπλήξεις και δεν αφήσαμε κανέναν παραπονεμένο! Βραβεία, σοκολάτες και χαμόγελα πλημύρισαν τα πρόσωπα όλων!

Η εκδήλωση του Δεκαπενταύγουστου στέφθηκε επίσης με επιτυχία! Όλοι μας συγκεντρωθήκαμε στον προαύλιο χώρο της εκκλησίας.

Ο σύλλογος παρείχε πίτες και σαλάτες και οι κυρίες του χωριού προσέφεραν αλμυρά και γλυκά εδέσματα! Ο Αλέκος έβαλε τα σουβλάκια και τα ποτά. Μόνο μουσική δεν βάλουμε δυστυχώς, λόγω του βαρύ πένθους που είχε και φέτος το χωριό μας.

Αργά το βράδυ άνοιξε κι η λαχειοφόρος. Τα παιδιά μάς βοήθησαν στην κλήρωση των τυχερών λαχνών.

Το μεγαλύτερο δώρο μας φέτος ήταν ένα υπέροχο ποδήλατο!

Γελάσαμε, διασκεδάσαμε, χαρήκαμε που βρεθήκαμε όλοι μαζί.

Μπορεί να κουραστήκαμε, άλλοι περισσότερο κι άλλοι λιγότερο αλλά η προσμονή περισσότερων δραστηριοτήτων και το αίσθημα ικανοποίησης και ευχαρίστησης μάς κάνει πιο ενθουσιώδεις και ορεξάτους! Τα κεφάλια μέσα που λέει κι ο λαός μας για αναζήτηση ιδεών που θα μας κάνουν να βρεθούμε πάλι κάτω από τον γερο-πλάτανο!

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ 1940»

Ο Στέλιος Στρωματιάς, μεταπτυχιακός φοιτητής Λαογραφίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και εγγονός του Βασίλη Αποστολόπουλου, μας ενημερώνει για μια ενδιαφέρουσα εκδήλωση που έγινε στις αρχές φθινοπώρου στη Λαμία.

Την Τετάρτη 25 Οκτωβρίου 2017 πραγματοποιήθηκαν στην ισόγεια αίθουσα του κτιρίου της περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας που βρίσκεται στην πλατεία Ελευθερίας στην Λαμία, τα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας με τίτλο: «Ρουμελιώτες Αγωνιστές του 1940». Την εκδήλωση διοργάνωσαν ο Εξωραϊστικός - Εκπολιτιστικός Σύλλογος Γυναίκων Λαμίας και η Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας. Οι φωτογραφίες της έκθεσης προήλθαν από το αρχείο του συλλόγου και από προσωπικές συλλογές και παρέμειναν στον εκθεσιακό χώρο μέχρι τις 15 Νοεμβρίου. Ανάμεσα στις πολλές φωτογραφίες των αγωνιστών κι αυτή του αείμνηστου Δασκάλου και συγχωριανού μας, Βασίλη Αποστολόπουλου,

η οποία χρονολογείται στα 1940 και τοποθετείται λίγο πριν φύγει για το Αλβανικό Μέτωπο. Τη περίοδο εκείνη ήταν φαντάρος στο Κιλκίς. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης απαγγέλλθηκαν ποιήματα και εκτελέστηκαν γνωστά τραγούδια σχετικά με το θέμα της εκδήλωσης.

Μεταξύ αυτών και το ποίημα του Βασίλη Αποστολόπουλου 'Εδώ γεννιέται η Λευτεριά' από τη συλλογή ποιημάτων 'Σήματα', το οποίο παραθέτω:

ΕΔΩ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Στα Ηπειρώτικα βουνά του ΟΧΙ, η Ελλάδα γαϊτάνι σέρνει το χορό, με τις κορφές αράδα.
Εδώ ο χάρος ξεψυχά κι ο θάνατος πεθαίνει, και μόν' ο αχός της λεβεντιάς τ' αψηλού ανεβαίνει.
Ανατριχιάζει όλ' η γη και κόβεται στη μέση κι ο κάτω κόσμος στένεψε, γίγαντες να χωρέσει.
Τούτος δεν είναι σκοτωμός, Τούτη δεν είν' αμάχη.
Εδώ στοιχεία αρπάζονται εδώ κοντριούνται βράχοι.
Εδώ βαθιά κοιλοπονά, φριχτά η Οικουμένη.
Εδώ γεννιέται η ΛΕΥΤΕΡΙΑ κι ο φασισμός πεθαίνει.

Τα εγκαίνια της έκθεσης τίμησαν με την παρουσία τους μεταξύ άλλων ο αντιπεριφερειάρχης Φθιώτιδας κ. Ευθύμιος Καραϊσκος, και ο δημοτικός σύμβουλος του δήμου Λαμιέων ο κ. Δημήτρης Κυρίτσος καθώς και πλήθος κόσμου.

ΞΕΡΙΖΩΜΟΣ

“Η πυξίδα της ζωής μας είχε χάσει τον προσανατολισμό της”

Γράφει η Έλλη Κατσαρή σε αφήγηση της Αντιγόνης Παλιούρα- Κατσαρή.

Το χωριό μας είναι κλεισμένο μέσα σε βουνά. Μικρό αγαπημένο καταφύγιο! Οι άνθρωποι πασχίζουν νάχουν ένα σπίτι, μια φωλιά, μια πατρίδα, τους αγαπημένους ανθρώπους γύρω τους. Θέλουν να νοιώθουν ασφαλείς και να ευημερούν στον τόπο τους. Η ζωή όμως είναι αλλιώςτικη! Σε στροβιλίζει σαν φυλλαράκι στον άνεμο και σε πετά αλλού.

Νοιώθω ένας παγωμένος χειμάρρος να

διαπερνά τις φλέβες μου καθώς ξαναφέρνω στο νου μου τη φυγή μας! Ακόμα ηχούν στ αυτιά μου οι λέξεις: « φύγετε, φύγετε!»

Ο ήχος ερχόταν από το διπλανό χωριό, την Μερκάδα. Ο τηλεβόας ηχούσε σαν μεγάλο ανοικτό στόμα τέρατος που ήθελε να μας κατασπαράξει: «Εκκενώστε τα χωριά! Έρχονται οι Γερμανοί!»

Ο πανικός, ο φόβος απλώθηκε παντού! Ενωθήκαμε με άλλες έφηβες κοπέλες του χωριού. Δώσαμε τα χέρια η μια στην άλλη, αγκαλιαστήκαμε σαν δέντρα που δεν θέλαμε να τα ξεριζώσει ο άνεμος.

Βούιζαν τα αυτιά μας! «Κρυφτείτε κορίτσια, μην σας ατιμάσουν οι βάρβαροι!»

Η καρδιά μας ακολουθούσε το ρυθμό της καμπάνας. Πανικόβλητες ανεβήκαμε ψηλά στο βουνό, στου Αλαμάν τα πλάγια.

Γίναμε ένα με την πέτρα, το βράχο. Αφουγκραζόμασταν τη γη. Εστιαζόμασταν και στον πιο ανεπαίσθητο ήχο. Ξαφνικά μέσα απ την βαθιά χαράδρα ερχόταν ένας σπαρακτικός, μακρόσυρτος λυγμός. Μαρμαρώσαμε! Καθηλωθήκαμε εκεί για μια στιγμή, σαν έναν αιώνα!! Ξαφνικά κάποια από μας ψέλλισε: «...Είναι ...είναι

ο λυγμός... μιας νέας που... γκρεμίστηκε στα βράχ.! ...Η τελευταία λέξη της κόπηκε. Άρχισαν να πέφτουν οβίδες! Το σώμα μας συσπειρώθηκε! Έγινε κουβάρι! Ελιχτήκαμε αθόρυβα σαν φίδια πίσω απ τις πέτρες. Συρθήκαμε μέχρι το χωριό μας, με πληγές στο σώμα και την ψυχή. Παραπατούσαμε, σκοντάφταμε.

Ο πανικός, ο φόβος, ο πόνος έκανε τα βήματά μας να χάνουν την πορεία τους. Οι δικοί μας, μας αγκάλιασαν με λυγμούς! Γίναμε όλοι ένα σώμα! Αρπάξαμε αστραπιαία τα πιο απαραίτητα και αφήσαμε πίσω όλο το βιος μας! Μετά χαθήκαμε μέσα στις χαράδρες. Για που; Η πυξίδα της ζωής μας είχε χάσει τον προσανατολισμό της!..

